

[Kjær Rasmussen.]

standset som følge af, at mistanken ikke har vist sig så velbegrundet, at der kunne rejses tiltale ved domstolene. Vi foreslog, at ministeren blev spurgt om, hvor mange sager af den pågældende art der har været rejst ved domstolene i det sidste år; vi foreslog, at ministeren kom med en redegørelse for, hvordan efterretningstjenesten søger sin mistanke verificeret gennem tilvejebringelse af bevisligheder, der vil kunne bære en tiltale.

Der var flere spørgsmål endnu, men de, jeg her har nævnt, tilsigtede at få belyst, om der var forskel på registreringspraksis før og nu. Udvalget ville ikke være med til at stille disse relevante spørgsmål. Udvalget har altså ikke villet se realiteter på bordet.

Situationen er egentlig grotesk. Anklagemyndigheden i denne sag er folketinget; den anklagede er justitsministeren. Men det er ministeren, altså den anklagede, der i samråd med vennerne i udvalget bestemmer, hvad art af oplysninger der skal frem. Der er kommet svar på et halvt spørgsmål af de 10, VS forsøgte at få udvalget til at stille. Det eneste, vi har set i udvalget, er materiale, vi i hovedsagen har kunnet læse os til i Folketingstidende. Men ikke desto mindre ville man gerne give det udseende af, at det materiale, vi så, var top secret.

For mig som observatør forekom situationen der faktisk intet mindre end latterlig, og jeg fik endnu en gang bekræftet, at folketingsudvalg, når det virkelig drejer sig om kontroversielt stof, ikke er andet end paradeforestillinger.

Som tinget ved, sidder der endnu et folketingsudvalg på foranledning af et VS-forslag. Jeg tænker på det udvalg, der behandler vort forslag om en udvidelse af borgerlig straffelov med forbud mod registrering af politisk tilhørsforhold. Dette udvalg har vi foreslået at stille 6 skriftlige spørgsmål til ministeren; men se, om det er sket. Overhovedet ikke. Udvalget har ikke holdt et eneste møde. Jeg skal afstå fra at holde nogen moralprædiken af den art, som vi ofte hører fra borgerligt hold herinde, men jeg synes nok, at det alligevel på denne baggrund, som jeg her har skitseret, må være mig tilladt at stille spørgsmålet: hvad er dette folketing egentlig værd? Vi har jo intet kunnet få besvaret i udvalgene. Ikke desto mindre anklages de unge udenomsparlamentarikere gang på gang fra

denne talerstol fra den forskrækkede højreside i salen. Men i virkeligheden er de jo de eneste, der overhovedet har formået at få noget som helst frem. Jeg tænker på deres afsløring af Kejsergadecentralen; det ville jo ikke have kunnet lade sig gøre i folketinget, det ville ikke have kunnet lade sig gøre i et folketingsudvalg, så kunne man have stillet 20 spørgsmål, om man fandt det fornødent.

Hr. Gert Petersen kunne end ikke få et klart svar på sit spørgsmål, om grundloven var krænket i forbindelse med Kejsergadecentralen. Nej, for ifølge ombudsmanden kan knudepunktets virksomhed ikke bedømmes efter de samme retningslinjer som dem, der gælder ved bedømmelse af almindelig civil administration. Man må have os undskyldt, men så synes vi sandelig, at ombudsmanden skulle have afvist at have noget med sagen at gøre overhovedet. Men vi synes også nok, at pressen skulle have gjort rede for grunden til, at ombudsmanden udtaler sig, som han gør, i stedet for at tage hans redegørelse til indtægt for mere partipolitiske synspunkter — det er jo især NATOistiske synspunkter, det drejer sig om.

Allerede den 20. november sidste år stillede jeg statsministeren det spørgsmål, om regeringen ville give offentligheden anledning til at undersøge kabelforbindelserne mellem det militære knudepunkt i Kejsergade og post- og telegrafvæsenet i Købmagergade. Jeg stillede regeringen 10 spørgsmål derudover. Nogle af dem handlede også om Kejsergadeaffæren. Men et af de yderst få svar, statsministeren gav, indeholdt en klar afvisning af at lade offentligheden få noget kendskab til, hvad der foregik i Kejsergade. Hr. Gert Petersen har siden fulgt Kejsergadesagen uden at få noget videre ud af anstrengelserne. Hans erfaringer med folketinget burde altså heller ikke være de bedste.

Vi har ingen oplysninger kunnet få i forbindelse med et eventuelt grundlovsbrud ved Kejsergadecentralens oprettelse og funktion. Og vi har heller ikke kunnet få nogen oplysninger her i tinget om den praksis, hvorefter danske statsborgere registreres i hemmelige kartoteker. Det er egentlig, hvad der bliver tilbage af efterårets og vinterens folketingsdebatter, udvalgsarbejde og hr. Gert Petersens onsdagsspørgsmål i forbindelse med Kejsergadeaffæren. Disse kendsgerninger synes vi at folketinget skulle have lejlighed